

ת"פ 9785/12/15 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תל אביב נגד איברהים אבו גאבר, מחמוד אבו ג'אבר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

19 יוני 2016

ת"פ 9785-12-15 מדינת ישראל נ' אבו גאבר ואח'

בפני כב' השופט בני שגיא

המאשימה: מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תל אביב

ע"י ב"כ עו"ד שרונה בן ששון

נגד

הנאשמים: 1. איברהים אבו גאבר

2. מחמוד אבו ג'אבר

ע"י ב"כ עו"ד יוסי זילברברג

גזר דין

כללי

1. הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות הבאות: **נאשם 1** - נהיגה בפזיזות ורשלנות, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**); הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; החזקה ונשיאת נשק, לפי סעיף 144(א) וסעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין. **נאשם 2** - סיוע החזקה ונשיאת נשק, לפי סעיף 144(א) וסעיף 144(ב) רישא יחד עם סעיף 31 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 28.11.15 נהג נאשם 1 ברכב כשלצידו יושב נאשם 2. כאשר הבחין נאשם 1 בסיוור שגרתי של שוטרים, פנה פניה חדה ומהירה לרחוב אחר, וזאת בניגוד לתמרור זכות קדימה שהיה במקום, ותוך שהוא גורם לניידת לבלום בלימת חרום. השוטרים הפעילו אורות כחולים וכרזו לרכב לעצור, אולם נאשם 1 הגביר מהירות, והוסיף להימלט מהניידת, תוך שהוא סוטה בפראות בין הנתיבים, עד שהגיע לצומת אשר נחסם על-ידי אוטובוסים, שאז נאלץ לעצור את הרכב. שוטרים שהגיעו למקום עצרו את שני הנאשמים. ברכב החזיק נאשם 1 בסיועו של נאשם 2 אקדח מסוג "קולט" ומחסנית וגרב עטופה בניילון, ובה 98 כדורים, כששני פריטים אלה צמודים לתקרת הרכב מעל מושב הנהג.

3. הודאת הנאשמים ניתנה מבלי שגובש הסדר לעניין העונש, כאשר עובר לטיעונים לעונש, הופנו הנאשמים לשרות המבחן.

תסקירי שרות המבחן

4. מהתסקיר שהוגש בעניינו של נאשם 1, עולה כי מדובר בנאשם בן 21, רווק, אשר סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות חלקית, והשתלב בעבודה במסגרות שונות. אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות, ושרות המבחן התרשם כי מדובר בנאשם בעל מאפייני אישיות ילדותיים, התייחסות מקלה לנסיבות מעצרו ובחירותיו, ומסיכון בינוני-גבוה הנשקף להישנות התנהגות עבריינית. צוין, כי ברקע לביצוע העבירות בהן הורשע מערכת ערכים שולית, קשרים שוליים, קושי בויסות דחפים, העדר בשלות רגשית וגישה חשדנית כלפי גורמי החוק. לצד האמור לעיל, ונוכח גילו הצעיר של הנאשם, העדר הרשעות קודמות והאפקט המרתיע של ההליכים המשפטיים, סבר שרות המבחן כי יש מקום להטיל על הנאשם עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שרות.

5. מהתסקיר שהוגש בעניינו של נאשם 2, עולה כי מדובר בנאשם בן 19, רווק, אשר סיים 12 שנות לימוד במגמת מכונאות רכב, ועבד בהמשך כנהג ומפעיל משאבת בטון. בני משפחתו תוארו כאנשים נורמטיביים המודעים להסתבכותו ומגנים את התנהגותו. הנאשם התקשה לקחת אחריות מלאה על ביצוע העבירה, ושרות המבחן התרשם מעמדות בעייתיות ביחס לחוק, ומנטייה להיגרר אחר דמויות משמעותיות עבורו. עוד צוין, כי נראה שבשלב זה של חייו עסוק הנאשם בגיבוש זהותו ותפישותו, והעבירה היא פועל יוצא של הקשרים השוליים, צרכי שייכות ונסייון לחוות תחושת יכולת וכוח לצד גבולות פנימיים חלשים. שרות המבחן סבר כי נוכח גילו הצעיר של הנאשם והעדר הרשעות קודמות, וככל שיוטל עונש מאסר, יהא זה בעבודות שרות.

טיעוני הצדדים

6. ב"כ המאשימה התייחסה לחומרתן הרבה של העבירות אותן ביצע נאשם 1, ועבירת הנשק אשר סייע בביצועה גם נאשם 2, תוך שצינה כי ניסיון החיים מלמד שמדובר בנשק שנועד למטרות עברייניות או אידיאולוגיות. הוסבר, כי הקו המנחה בשנים האחרונות ביחס לעבירות אלה הוא קו הקורא להחמרת הענישה, בוודאי כאשר לעבירות הנשק מתווספת נהיגה פרועה, כפי שתוארה בכתב האישום. התובעת הגישה מספר פסקי דין, ועל יסוד כלל הנסיבות, טענה כי מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1 צריך לנוע בין מאסר לתקופה של שנתיים וחצי למאסר לתקופה של ארבע שנים, וכי נוכח נתוניו של הנאשם, יש להשית עליו עונש המשקף את מרכז מתחם הענישה. באשר לנאשם 2, עתרה התובעת לקביעת מתחם הנע בין 16 חודשים ל- 30 חודשים, ואף בעניינו, עתרה להטלת עונש המשקף את מרכז מתחם הענישה.

7. ב"כ הנאשמים ביקש ליתן משקל משמעותי להודאת הנאשמים, לעובדה כי עד לאירוע המתואר בכתב האישום ניהלו שניהם אורח חיים נורמטיבי יצרני, ועבדו לפרנסתם "מבוקר עד ליל" כלשונו. הוסבר כי הנאשמים אינם קשורים לעולם הפשע, אלא חונכו בצורה ראויה על-ידי הוריהם, כך שהסיכוי כי יחזרו על מעשיהם נמוך ביותר. הסנגור ביקש ליתן משקל משמעותי גם לגילם הצעיר של הנאשמים, כמו גם להשפעה המטלטלת של ההליך הפלילי ומעצרו הראשוני טרם שוחררו.

8. שני הצדדים הגישו פסיקה המתייחסת לרף הענישה בעבירות נשק.

דיון והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

9. דומני כי אין צורך להכביר מילים על החומרה הרבה הקיימת בעבירות נשק, עבירות אשר טומנות בחובן פוטנציאל גבוה לפגיעה בגוף, ומקימות סיכון ממשי וחמור לציבור.

עמד על כך בית המשפט העליון בע"פ 5120/11 **שתיווי נ' מדינת ישראל** (18.12.2011) שם נקבעו הדברים הבאים:

"לא אחת עמד בית משפט זה על החומרה היתרה הנודעת לעבירות נשק בכלל ולעבירת החזקת נשק שלא כדין בפרט המקימה סיכון ממשי וחמור לציבור ויוצרת פוטנציאל להסלמה עבריינית ולפיכך מחייבת ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצעי העבירה מן החברה לתקופת מאסר ממשית לריצוי בפועל".

אם דברים אלה רלוונטיים לעניין של עבירת החזקת נשק, מקל וחומר, יש לראותם כרלוונטיים לעבירה של נשיאת נשק, שהיא עבירה הממוקמת גבוה יותר במדרג חומרתן של עבירות הנשק.

באשר לערך החברתי המוגן - מדובר בערכים של שמירה על גופו של אדם, על חייו ועל ביטחונם של הציבור.

ערכים אלה רלוונטיים גם לעבירה של נהיגה בפזיזות ורשלנות, אותה ביצע נאשם 1.

באשר לעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו - שאף היא מיוחסת לנאשם 1, ניתן לומר כי הנאשם פגע במעשיו בתקינות עבודת המשטרה.

10. כמפורט לעיל, שני הצדדים הגישו פסיקה אשר יש בה כדי לשקף את עתירתם העונשית, ומתוך פסיקה זו, כמו גם מפסקי דין נוספים, ראיתי כרלוונטיים את פסקי הדין הבאים:

רע"פ 2281/15 **חדיג'ה נ' מדינת ישראל** (27.4.2015) שם הורשע הנאשם בהחזקת נשק (אקדח, שתי מחסניות ו-18 כדורים) כשהם עטופים בשקית ומוטמנים באדמה. בית משפט השלום גזר על הנאשם שישה חודשי מאסר לריצוי בפועל, אולם בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, והעמיד את העונש על 10 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור, תוך שציין כי העונש שהושת על הנאשם אינו חורג ממדיניות הענישה המקובלת.

יש ליתן את הדעת לעובדה כי בענייננו דובר באקדח שהועבר ממקום למקום (ומכאן ההרשעה בעבירה של נשיאת נשק) כך שניתן לומר כי הענישה צריכה להיות חמורה יותר באופן משמעותי.

ע"פ 2398/14 **אלהוזייל נ' מדינת ישראל** (8.7.2014) שם הורשע הנאשם בעבירה של **החזקת נשק** (אקדח, מחסנית עם 8 כדורים וקופסא ובה 38 כדורים נוספים). בית המשפט המחוזי הטיל עונש של **13 חודשי מאסר**, ובית המשפט העליון דחה את הערעור.

גם כאן יש ליתן את הדעת לעובדה כי מדובר בענישה המשקפת עבירה של החזקת נשק בלבד ולא מקבץ הכולל עבירות של נשיאת נשק, נהיגה בפזיזות ורשלנות והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, כך שברור כי הענישה צריכה להיות חמורה יותר.

ע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן** (19.1.2014) שם הורשע הנאשם בעבירות של רכישה והחזקת נשק, נשיאה והובלת נשק, נשיאה והובלת תחמושת, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, מעשה פזיזות ורשלנות, והסתייעות ברכב לביצוע פשע. דובר בנאשם שרכש תת מקלע וכן מחסנית וכדורים, נסע עם הנשק והתחמושת לחורשה, שם ירה יריה אחת באוויר, ולאחר מכן הטמין את הפריטים בסמוך לביתו. כיום לאחר מכן, נהג ברכב בעודו נושא את הנשק והתחמושת, וכשהבחין בשוטרים המסיירים באזור, נטש את הרכב כשהוא מונע ונמלט מן המקום. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין שישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שרות לבין 20 חודשי מאסר. בית המשפט העליון קבע כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין 12 חודשי מאסר ל-36 חודשי מאסר, אף כי בנסיבות העניין ראה ליתן משקל ממשי לשיקולי השיקום, ועל כן הותיר על כנו את הענישה שהוטלה בבית המשפט המחוזי.

מקרה זה דומה לענייננו, אם כי נראה שהעבירה של נהיגה בפזיזות ורשלנות בענייננו, חמורה יותר מאשר הנסיבות שתוארו בעניין סלימאן.

ע"פ 4329/10 **אסמאעיל נ' מדינת ישראל** (14.11.2010) שם דובר בנאשם אשר הורשע בהחזקה ונשיאה של נשק (אקדח טעון) והוטלו עליו **20 חודשי מאסר**. בית המשפט העליון, ואף שדובר בנאשם צעיר ונורמטיבי

ללא עבר פלילי, אשר קיבל אחריות על מעשיו, דחה את ערעורו.

11. בכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירה, אין חולק כי יש לראות בהן ככאלה המשקפות חומרה משמעותית הנובעת מסוג הנשק, העובדה כי הוחזקו בצמוד לו מספר רב של כדורים, ועצם הובלתו ממקום למקום, מהלך אשר יש בו כדי לרמז על כוונת שימוש קרובה. דרך בריחתו של נאשם 1 מהשוטרים, תוך שהוא נוהג בפראות וסוטה בין נתיבים, מעצימה את החומרה הגלומה באירוע, ומשליכה אף היא על קביעת מתחם העונש ההולם.

12. על יסוד האמור לעיל, בהתחשב בערכים החברתיים הנפגעים ומידת הפגיעה בהם, ולאור נסיבות ביצוע העבירות ומידת אשמתם (השונה) של הנאשמים, תוך התחשבות במדיניות הענישה הנהוגה, ראיתי לקבוע את מתחמי הענישה באופן הבא:

נאשם 1: מתחם העונש ההולם ינוע בין 16 חודשי מאסר ועד 40 חודשי מאסר.

נאשם 2: מתחם העונש ההולם ינוע בין 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שרות ועד 16 חודשי מאסר.

השיקולים הרלוונטיים לקביעת העונש המתאים

13. בבואי לבחון את העונש המתאים לכל אחד מהנאמים, נתתי דעתי לנתונים הבאים:

(א) הודאת הנאשמים - שני הנאשמים קיבלו אחריות מלאה על מעשיהם כבר בתחילת ההליך המשפטי, ועוד טרם התקיימה הקראה. מדובר במהלך אשר מצדיק, מטבעו, הקלה בעונש, וכך יש לנהוג אף בענייננו.

(ב) גיל צעיר - שני הנאשמים נמנים על אוכלוסיית ה"בגירים-צעירים", וברור כי יש בכך כדי להצדיק התחשבות בענישה.

(ג) העדר עבר פלילי - אין לחובת הנאשמים עבר פלילי, כך שניתן לראות את אירועי כתב האישום ככשל שאינו משקף את אורחות חייהם.

(ד) נסיבות אישיות - לאחר עיון בתסקירי שרות המבחן לא ראיתי כי יש בנסיבותיהם האישיות של הנאשמים כדי להשליך על קביעת העונש המתאים. על פניו, מדובר בשני נאשמים אשר גדלו במשפחות

נורמטיביות ויצרניות, ולא ראיתי כל סיבה אשר יכולה להצדיק, ולו בדוחק, סטייה מדרך הישר והתנהלות בדרך עבריינית.

(ה) מאסר ראשון - בענייננו של נאשם 1, יש ליתן את הדעת לעובדה כי מדובר במאסרו הראשון והפסיקה הכירה בנתון זה הנתון המוביל להקלה מסויימת בענישה.

סיכום

14. על יסוד האמור לעיל, ראיתי להטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

- א. 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי תקופת מעצרו שבין יום 28.11.15 ועד ליום 28.12.15. הנאשם יתייצב ביום 5.7.16 בשעה 08:00 בבית מעצר ניצן לצורך ריצוי עונשו.
- ב. 10 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירות לפי סעיף 144 לחוק העונשין מסוג פשע.
- ג. 6 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירות לפי סעיף 144 לחוק העונשין מסוג עוון, או עבירה לפי סעיף 338.
- ד. 3 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.
- ה. קנס בסך 10,000 ₪ או 100 ימי מאסר תמורתו. הקנס יקוזז מסכום ההפקדה במ"ת 9759-12-15.

נאשם 2

- א. 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שרות במועצה הדתית ראש העין, החל מיום 14.7.16 שאז יתייצב הנאשם בשעה 08:00 בפני הממונה על עבודות שירות לצורך ריצוי עונשו. מתקופת המאסר יש לנכות את ימי המעצר החל מיום 28.11.15 ועד 28.12.15.

ב. 10 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירות לפי סעיף 144 לחוק העונשין מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירות לפי סעיף 144 לחוק העונשין מסוג עוון, או עבירה של סיוע לעבור עבירות אלה.

ד. קנס בסך 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס יקוזז מסכום ההפקדה במ"ת 9759-12-15.

ניתן צו כללי למוצגים לשיקול דעת התביעה ו/או קצין משטרה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ג סיון תשע"ו, 19 ביוני 2016 במעמד הצדדים.

בני שגיא, שופט